

Phần 2

Chương 6 Lễ Họp Cẩn

Sáng sớm hôm sau, Thôi Uyển Như thay trang phục muốn đi phòng chính dùng bữa sáng với Tiểu Dương, đôi phu thê này lần đầu gặp mặt nhau giữa ban ngày, trong lòng hai người cũng tràn đầy vui mừng.

Tiểu Dương cảm giác diện mạo của thê tử mình rất xinh đẹp, so với dáng vẻ ban đầu hấn lén nhìn từ phía xa thì linh hoạt hơn, có sức sống hơn, nhìn gương mặt thì thấy còn nhỏ tuổi nhưng dáng người có lồi lõm vô cùng hợp tâm ý của hấn; Như Nương cảm thấy hấn đứng lên dung mạo không tệ khí sắc tốt hơn, mặt mũi hơi lộ ra tái nhợt nhưng cũng không phải cảm giác ma bệnh, lần này cuối cùng cũng yên tâm.

“Đề ta.” Thấy đồng bộc muốn đỡ Tiểu Dương đứng dậy, Uyển Như vội lên tiếng tự mình nâng hấn, thuận tiện còn bảo đồng bộc đi phòng ngoài bày cơm cho bọn họ, sau đó cúi thấp đầu dùng đôi tay khẽ run giúp phu quân mình lau mồ hôi.

Hai người đứng thẳng lên lập tức lộ rõ chênh lệch chiều cao, nhất thời Uyển Như giật mình, Tiểu tam lang cao cường tráng hơn trong tưởng tượng của nàng, mặt mày cũng thanh tú hơn Tiểu đại lang chút ít, chiều cao hơn mét tám, được xem là cao to cường tráng, cả người còn tản mát ra hơi thở phái nam nồng đậm, làm cho Uyển Như đã từng là phụ nhân cũng không nhận được có chút cảm thấy khó xử.

“Làm phiền rồi.” Tiểu Dương chống tay đứng dậy, mặc dù hấn không nhìn thấy nét mặt cự tuyệt của Uyển Như nhưng qua bàn tay khẽ run cũng nhận ra được nàng xấu hổ, mặc dù xấu hổ nhưng vẫn cố gắng hoàn thành nghĩa vụ của người thê tử?

Tiểu tướng thiếu niên đơn thuần lặng lẽ dùng cằm mình cọ xát trên đầu Uyển Như, sau đó không tiếng động cười một tiếng. Hấn rõ ràng cảm nhận được khi đối phương đưa tay thon vòng qua hông mình, có một mùi thơm thoang thoang đập vào mặt, vừa ngọt vừa ấm, dễ ngủi làm cho người khác lòng say.

Mề neho mặc xong y phục, giữa hai người dường như càng nhiều thêm một tầng cảm giác thân mật, Như Nương ngồi đối diện với hấn, sau đó dùng đũa trắng gắp một miếng thịt vào miệng chậm rãi nhai.

Thịt vẫn còn gân, vị cũng mặn hơn bình thường nàng ăn, Uyển Như hơi có chút không quen, nhưng cũng hiểu “ăn uống” là chuyện đầu tiên nàng phải thích ứng khi gả tới Tiểu gia.

Ở nhà mẹ đẻ, sáng sớm đều là húp cháo ăn chút thức ăn, điểm tâm, nhưng nơi này trừ canh lỏng loẹt và bánh hấp mềm ra thì chính là mì sợi, thịt để ăn khác hoàn toàn với loại nạng ăn, bánh bột ngô cũng không khác gì bột mì nhào, to lại không biết làm như thế nào để cho vào miệng, hôm qua lúc cùng dùng cơm với Tiểu đại lang nạng và ca ca cũng không dám đưa tay ra xé nhỏ.

Tiểu Dương thấy Thôi Uyên Như len lén tò mò quan sát bánh bột ngô này, thì trực tiếp đưa tay xé một phần nhỏ bỏ vào trong đĩa bạc trước mặt nạng.

“Ném thử một chút.” Hấn cười cười giải thích, “Đây là ‘cổ lâu tử’⁽¹⁾, khu vực cửa khẩu mới có, dùng bơ trộn thịt dê làm nhân sau đó phủ từng lớp một lên trên mặt, giữa mỗi lớp bánh đều có quét lớp ớt, các loại gia vị, sau đó nướng nửa giờ là ăn được. Bánh này có chút ít mùi thịt dê, nạng xem thử có ăn được không, không thì nhổ ra.”

Nghe hấn mở miệng, Uyên Như có chút kinh ngạc, Tiểu gia không có quy củ không được nói khi ăn ư? Còn nhổ ra, quá không lịch sự rồi!

Mặc dù nghi ngờ, Uyên Như vẫn theo lời bỏ bánh bột ngô vào trong miệng cắn một cái, qua loa thưởng thức nhất thời vẻ mặt nạng vắn vẹo, cái này đâu chỉ chút ít! Mùi tanh nặng, quả nhiên nửa chín, hơn nữa, thật cay! Tê cả lưỡi!

Nhất thời, nạng chỉ cảm thấy lỗ mũi chua xót, nước mắt không kiềm chế được muốn chảy ra ngoài, vội rút khăn lụa đáng vẻ tao nhã lau môi, sau đó lặng yên không tiếng động nhổ thức ăn trong miệng ra.

Khó trách nói trước có thể nhổ ra, là sợ mình ăn không quen lại không bị thất lễ? Nạng vừa nghĩ tới vừa liếc mắt nhìn quanh trên bàn muốn tìm ly trà súc miệng, Tiểu Dương lập tức chớp lấy thời cơ đưa ly trà vào trong tay nạng.

Uyên Như có chút cảm kích cười với hấn một tiếng, giơ tay lên uống một hớp lớn, nhất thời mùi tanh tràn ngập cả khoang miệng, xông thẳng lên mũi.

Kể từ đó nạng trực tiếp nhú mày lại đến nhú cánh mũi, uống không quen, làm sao bây giờ? Cũng không thể nhổ ra trong chén nữa? Uyên Như cố nén cảm giác buồn nôn nuốt sữa dê trong miệng xuống, sau đó không nói gì ngẩng lên đầu nhìn về phía Tiểu Dương.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn nạng đã nổi giận, người đối diện lại bày ra vẻ mặt hả hê, nạng còn cho rằng Tiểu Dương tốt tính giúp một tay nhưng không ngờ là đang cố ý hãm hại người!

“Bắt nạt thiếp rất vui sao?” Uyên Như chịu đựng muốn bùng lên tạt hết vào mặt đối phương, ủy khuất bĩu môi liếc nhìn Tiểu Dương, đôi mắt nhỏ cực kỳ vô tội, cực kỳ đáng thương, nhất thời khơi dậy cảm giác tội ác không tốt của phu quân.

“Không có, ta chỉ muốn, muốn cho không khí thoải mái hơn...” Tiểu Dương cười cười, sau đó lập tức ân cần chia thức ăn cho nạng, “Đây là thịt cừ non

nướng, không có mùi lạ. Biên cương không so được với Kinh Thành, thức ăn chắc chắn có khác biệt, tương lai nàng chậm rãi làm quen là được.”

Uyển Như ôm tâm tư chuẩn bị ối lần nữa thử dò xét gấp chút ít ăn thử, vị khá tốt, ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy vẻ mặt mong đợi chờ nghe khen ngợi của Tiểu Dương, nàng không khỏi mím môi cười một tiếng.

“Mặc dù sáng sớm ăn mỡ lợn ăn mặn có chút kỳ quái, nhưng coi như ngon miệng.” Uyển Như cũng gấp cho hẳn chút thức ăn bỏ vào trong đĩa, khuyên nhủ, “Chàng cũng dùng nhiều chút, rất bồi bổ.”

“Vâng, thừa thê tử đại nhân.” Tiểu Dương rất muốn nói mình đã không có gì đáng ngại nữa, chỉ là, do kiêu thê phục vụ mặc, phục vụ cơm cảm giác này thật tốt đẹp, hẳn quả quyết quyết định tiếp tục giả bộ nửa tàn phế.

Đáng tiếc nguyện vọng này rất tốt đẹp, nhưng lúc tiến hành lại có chút khó khăn, không đợi dùng cơm kết thúc Uyển Như đã đưa ra một thỉnh cầu: “A Dương, hôm nay thiếp muốn tiễn ca ca và biểu huynh lên đường về nhà, đã kéo dài vài ngày rồi bọn họ cũng nên đi về.”

Nghĩ đến, muốn đưa ca ca ra cửa nàng phải xin phu quân, nếu phản đối mới gật đầu phái người dẫn đường, có lẽ đến cổng phía trong bọn họ cũng không bước ra được - thị vệ phủ tướng quân cũng không phải ngồi không.

“Được, ta lập tức sắp xếp, cùng nàng đưa tiễn bọn họ một đoạn đường.” Tiểu Dương gật đầu hứa hẹn, sau đó lập tức vẫy tay bảo người chuẩn bị tiệc rượu, buổi trưa tổ chức tiệc đưa tiễn đại cửu huynh cách trăm dặm ngoài thành.

Uyển Như có chút hoài nghi nhìn hẳn, hôm qua còn hôn mê mới vừa rồi còn cần đỡ, ăn bữa sáng là thân thể sẽ không còn gì đáng ngại nữa?

Tiểu Dương lập tức hiểu nàng oán thâm, thờ ơ sờ cái đầu băng đầy vải trắng, cười giải thích: “Ta cũng chỉ mệt nhọc mà thôi, ăn uống no đủ nghỉ ngơi thỏa đáng cũng sẽ trở lại bình thường.”

Cũng không vui vẻ lắm đâu, buổi trưa thần thái sáng láng uống liền ba ly rượu tiễn Đại cửu huynh, sau giữa trưa còn mang theo Uyển Như tản bộ loanh quanh ở Hậu phủ một vòng lớn, thưởng thức kiến trúc đặc sắc của địa khu phía Tây thuận tiện nhớ đường, đi thẳng vào đại trạch viện ngôi xám tường trắng thì hai chân nàng như nhũn ra, đổ mồ hôi đầm đìa.

Vào đêm, sau khi người cả nhà cùng nhau dùng bữa, Uyển Như và Tiểu Dương dắt tay trở về phòng, đẩy cửa vừa nhìn vào, nàng phát hiện lại có người thừa thời cơ này bố trí lại tân phòng lần nữa.

Trên cửa dán chữ hỷ đỏ thắm, màn lụa, chấn là toàn màu sắc vui vẻ, trên bàn để đôi đèn cây long phượng, ánh sáng màu đỏ chiếu vào trên mặt làm cho người ta cảm thấy xung quanh đều mơ hồ mang theo không khí vui vẻ...

Tiểu Dương dặt thê tử ngồi xuống trên giường, cầm lên một ly rượu hình hồ lô đưa tới trong tay nàng hơi áy náy cười nói: “Một lần nữa, bổ sung lễ hợp cẩn chân chính.”

Dứt lời, hấn dùng bàn tay thô ráp của mình vòng qua bàn tay trắng nõn bé nhỏ của nàng nâng lên, chậm rãi nâng ly rượu đến bên môi, hai người nâng chén cùng uống, rượu mát lạnh tràn xuống cổ họng, Uyên Như khẽ mím môi chỉ cảm thấy rượu này ngọt hơn lúc trước đó, có lẽ bởi vì mình làm lễ hợp cẩn với người nên có chút khác biệt?

Hai người cứ như vậy mà ngồi nói lời nói thân mật, đêm dài, đời này Uyên Như còn chưa từng trải qua chuyện nói chuyện uống rượu suốt đêm như thế này, dần dần cảm giác đầu óc mình có chút choáng váng, thân thể cũng mơ hồ có chút nóng ran.

Lúc mới đầu, nàng còn tưởng rằng là hai ngày này ăn quá bỏ lại thêm uống rượu, rồi sau đó lại phát hiện hô hấp của Tiểu Dương cũng thay đổi, sắc mặt thậm chí có chút ửng hồng, Uyên Như mới giật mình phát hiện dường như trong rượu kia có “hoa đào xuân”.

“Chúng ta, ngủ thôi...” Tiểu Dương đưa tay hướng về phía búi tóc trên đầu kiêu thê, nhanh chóng tháo châu ngọc trên tóc nàng, mái tóc đen nhanh nhất thời xõa trên vai, cả người dường như mang theo chút quyến rũ trong lười biếng.

Ngay sau đó, Uyên Như lại bị Tiểu Dương nắm đầu vai, đang suy nghĩ hấn sẽ đỡ mình khỏi ngã xuống, lại đột nhiên bị bế lên, nàng vội kêu lên: “Á! Chàng làm cái gì?”

“Tắm rửa.” Tiểu Dương trả lời như chuyện đương nhiên, đồng thời cất bước lớn ôm nàng đi về phía hồ nước nóng phía sau phòng...

Ghi chú:

1. Là mì ống cô đại xuất xứ từ “Đường Ngữ Lâm” thời nhà Tống.

Chương 7

Uyên Ương Nghịch Nước

Vòng qua bình phong Sơn Thủy cao ngang người, Tiểu Dương ôm Uyên Như vào một gian khác mà trước đó nàng chưa từng phát hiện, chỉ thấy ngay giữa mặt đất có một hồ nước được xây từ đá, có khoảng mười đầu con thú, từ miệng của tất cả con thú phun ra dòng nước xanh chảy vào hồ.

Hồ nước có tường cao, nhìn thì như ở trong phòng, đỉnh đầu lại trực tiếp nghênh đón bầu trời đêm, bầu trời treo một vầng trăng cong, sao lôm đóm đầy trời vây lượn.

Hồ nước nóng hồi, khói trắng lượn lờ trên mặt nước chậm rãi tản ra bốn phía, cho tới khi đập vào mắt là làn sương mù che chắn không thấy gì. Tiểu Dương lại quen thuộc dọc theo bậc thang bước vào trong hồ, từng vòng sóng gợn nước nóng nhộn nhạo bắt đầu khẽ vuốt bắp chân của hắn, bắp đùi, hông, eo...

“Thả thiếp xuống được rồi.” Uyển Như vươn tay vòng quanh cổ của phu quân, lại vỗ nhẹ cánh tay hắn ngưng ngưng nói nhỏ, “Còn mặc y phục đấy.”

“Có liên quan gì?” Tiểu Dương cười hỏi ngược lại, tiếng nói còn chưa hết đã ngâm cả người Uyển Như trong tay vào trong nước.

Nhất thời, nàng mặc váy đỏ thắm chìm vào trong hồ nước nóng có mùi trứng gà, rồi sau đó khi Uyển Như còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Dương đã kéo vạt áo của nàng ra ném ra vách ngăn phía sau, y phục đỏ thêu chỉ vàng cứ như vậy chậm rãi bay đi.

“A!” Chỉ con lại cái yếm màu hồng và quần lót, Uyển Như tròn tròn hai mắt kêu lên một tiếng sau đó lập tức đóng chặt hai chân trắng nõn, hơn nữa ôm cánh tay phủ lên bộ ngực căng phồng.

“Nước này rất trong suốt, che làm gì?” Tiểu Dương tiến lên dùng một cánh tay dùng sức nắm eo Uyển Như, vừa vuốt ve gương mặt trơn mềm của nàng, vừa chậm rãi di chuyển thân thể, cách quần tờ dùng dục vọng lửa nóng của mình cọ vào vùng bụng nhạy cảm của nàng.

Hô hấp của Uyển Như hơi chậm lại, hơi nghiêng mặt cúi đầu hơn nữa trên mặt lộ vẻ ngưng ngưng, trong lòng cũng đang oán thầm: không phải nói người này chưa từng gần gũi nữ sắc sao? Như thế này rõ ràng là khách làng chơi! Chẳng lẽ những lời kia chỉ là đang lừa gạt người đời sao?

Mặc kệ hắn là thật hay giả, dù sao đối phó với nam nhân phải dùng chiêu muốn mà còn cự tuyệt là không sai! Nghĩ như thế, nàng quả quyết nện bước nhỏ lui về phía sau tránh đi, hay tay chống đỡ ở trước ngực Tiểu Dương không để cho hắn và mình gần sát nhau, đồng thời nhỏ giọng: “Đừng, đừng như vậy...”

Tiểu Dương lại không để Uyển Như thoát khỏi ngực mình, chỉ đẩy nàng vào góc hồ tắm, sau đó hai ba lần đã giật áo khoác cổ tròn của mình ra ném sang một bên, lộ ra cơ ngực cơ bụng rắn chắc.

Rồi sau đó, hắn cúi người kéo kiều thê vào trong ngực, đồng thời vuốt ve sống lưng bóng loáng mềm mại của nàng, di chuyển một cái xoa nắn bờ hông căng cứng mượt mà.

Tay của hắn rộng mà thô ráp hơn nữa dùng sức rất mạnh, thậm chí Uyển Như cảm thấy thân thể mình cũng bị làm cho hơi phát đau, ở nơi hồ tắm không nghe tiếng gió chỉ có ánh trăng này rõ ràng là như dã thú.

Kể từ đó, hô hấp của nàng cũng càng dồn dập, cũng không biết là nước nóng làm cho người ta nóng lên, hay là... do “Hoa đào xuân” quá mạnh, cả hai người đều cảm giác được trong cơ thể mình có một ngọn lửa muốn tìm đường xông ra.

Đang bị Tiểu Dương xoa nắn gần như xụi lơ thành bùn thì phía dưới đã sớm ẩm ướt, rốt cuộc Uyển Như không nhìn được ghé vào lỗ tai hấn ni non nói nhỏ: “Nóng quá...”

Bên tai hấn nhất thời ngựa ngựa, trong lòng căng cứng như bị mèo cào, chỉ hai ba lần đã cởi được tất cả những thứ còn lại trên người thê tử ra, đặt nàng lên chỗ sườn dốc nơi hồ nước, nâng hai chân trắng nõn mềm mại của nàng lên rồi theo làn nước ấm áp tìm kiếm nơi bí mật của nàng.

“Ta cũng nóng, càng nghĩ càng nóng.” Tiểu Dương cúi người cười, tay trái thăm dò trên chọc hạt đậu đỏ trên đỉnh trước ngực nàng, tay phải tiếp tục thăm dò nơi rùng rậm, chỉ cảm thấy ở tay một mảnh ẩm ướt, không phân biệt được đó là nước hay chất mật thủy của ái thê.

Khi đang nói chuyện, hấn mạnh mẽ đẩy hai chân của Uyển Như lên cao, chậm rãi dùng sức đưa lửa nóng của mình vào.

“Umh, đau...!” Uyển Như cau mày nín thở, cô nén đau đón lúc thân thể bị xé rách, dù là trong trí nhớ đã từng trải qua một lần, nàng vẫn cảm thấy chuyện này không tính là hưởng thụ đối với một nữ nhân.

Tiểu Dương dừng một chút, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng an ủi: “Không sợ, lập tức thoải mái ngay.”

Thúi lắm, thoải mái là người không phải ta!

Uyển Như hít một hơi thật sâu, sau đó cô hết sức buông lỏng thân thể tiếp nhận xâm chiếm của đối phương, chỉ âm thầm cười khổ, người nhà tướng không chỉ thân thể cao lớn mà đến vật kia cũng có chút kinh người, thật may là có nước nóng làm dịu nếu không mình sẽ ăn đau đón rồi.

Hấn làm việc này không khác biệt với đang chiến tranh cả, động tác kia mười phần mạnh như rồng như hổ, trong cuộc tấn công ra ra vào vào xuyên qua thân thể nóng bức của Uyển Như.

Nhất thời, chút máu chảy ra từ chỗ hai người thân mật, tạo ra nhiều đóa hoa trong nước, kèm theo Tiểu Dương lần lượt động thân chạy nước rút, dần dần biến mất...

Sau một phen mây mưa, vốn thân thể đã yếu ớt Uyển Như trực tiếp mệt mỏi mang theo đau đón ngồi phịch ở bên hồ nước, khi Tiểu Dương muốn đòi hỏi nhiều hơn thì cuộn tròn thân thể lộ ra vẻ mặt muốn khóc.

“Được rồi được rồi, hôm nay tạm thời tha cho nàng một lần.” Hấn cười vì Uyển Như mệt mỏi dựa sát bên người, sau đó thuận tay lấy tấm đệm giường da cừ màu trắng bọc nàng lại, bước nhanh trở về nội thất.

Chờ hấn vén tấm chăn đỏ thắm lên, sau khi nhẹ nhàng đặt Uyển Như ở trên giường, lại thấy thê tử đưa ra một bàn tay từ trong tấm chăn, sợ hãi luống cuống chỉ vào tấm khăn tay trắng đặt giữa giường đỏ: “Cái này phải làm sao đây?!”

Ông trời! Lạc hồng cũng theo nước nóng bay đi mất rồi, chẳng lẽ phải đưa tấm khăn trắng không có gì cho nhà chồng sau đó bị trả lại hàng hoặc bất cứ lúc nào cũng có thể lẩn áp ngược đãi sao?

Đầu tiên Tiểu Dương sừng sốt rồi sau đó bùng tỉnh hiểu ra, vừa lên giường kéo chăn ôm Uyên Như vừa có chút xấu hổ cười, “Không có chuyện gì, bổ sung là được mà, chuyện này ta mới có quyền lên tiếng nhất.”

“Bổ sung thế nào?” Uyên Như lập tức nghĩ tới căn đầu ngón tay bôi lên khăn trắng, lại thấy Tiểu Dương lấy ra một thanh đoản đao từ dưới gối bông vải đầu giường, “xoẹt” một cái lóe lên ánh lưỡi đao sắc bén khi rút ra khỏi vỏ.

“Cứ bù lại như vậy.” Tiếng nói vừa dứt Tiểu Dương lập tức giơ đao trực tiếp đưa về phía ngón tay mình.

“Đừng!” Uyên Như không kịp ngăn cản trơ mắt nhìn trên ngón tay hấn xuất hiện một đường nhỏ, sau đó trong giây lát chảy ra máu tươi, nàng cau mày nghiêng mặt không dám nhìn kỹ, chỉ thấp giọng oán trách, “Vết thương trên đầu chàng còn chưa lành mà, quá lỗ mãng rồi!”

“Không cần lo lắng, da của ta dày không có gì đáng ngại.” Tiểu Dương rút khăn ra tùy ý lau trên vết thương, sau đó lại để Uyên Như di chuyển chỗ ngồi, tỉ mỉ đặt lại ngay chính giữa đệm.

“Không nhanh băng bó vết thương lại?” Uyên Như nhìn Tiểu Dương, muốn dùng chiếc khăn luôn mang bên mình băng bó.

Nàng mới vừa đưa tay phải ra muốn lấy khăn trên người thì tấm chăn lập tức rơi xuống, cho đến khi cảm thấy lạnh, lúc này Uyên Như mới phản ứng lại trên người mình không mảnh vải đi đâu tìm khăn thêu đây?

“Ta chỉ khẽ rạch một cái thôi, không cần băng bó!” Thấy thê tử săn sóc mình Tiểu Dương vui mừng không thôi, đồng thời Tiểu Tiểu Dương cũng hưng phấn, hoặc là hấn không làm, đã làm thì làm cho xong trực tiếp đê kiêu thê đang phủ chăn xuống giường.

“Chàng làm cái gì đấy? Lúc này nói bỏ qua cho thiếp mà.” Uyên Như nhìn dáng vẻ đói khát hoàn toàn ăn không đủ của hấn thì cảm thấy mình sẽ thê thảm.

Quả nhiên, sau khi Tiểu Dương đê nàng ngã xuống giường, hai tay bắt đầu vuốt ve trái phải không ngừng, chỗ quan trọng đã bị sử dụng đến sung đỏ cũng mặc kệ.

“Làm giả cũng phải làm cho đủ bộ đúng không? Máu ở trên đầu ngón tay tuyệt đối không đủ, bên trên khăn trắng cũng không thể nào chỉ có máu.” Tiểu Dương vừa chậm rãi xoa lấy “hai đóa hoa” của kiêu thê, vừa trực tiếp nghiêm mặt câu hoan, “Như Nương, một lần nữa nhé?”

Chương 8

Vết Sẹo Trắng Lưỡi Liềm

Thêm lần nữa nhé? Thêm cái đầu người đấy! Gia hỏa không biết tiết chế, muốn giết chết ta trong đêm động phòng hoa chúc sao?

“Đừng! Thiếp không chịu nổi...” Uyên Như lắc đầu như trống bỏi, nhanh chóng kéo chăn long phượng qua quần toàn thân sau đó trở mình lăn một vòng đến góc giường.

“Áy, ta đang lạnh lắm! Đừng che như thế.” Tiểu Dương cười đưa tay kéo nàng, hai người bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt chăn như trẻ con, làm âm ỉ một lúc lâu mới ổn định lại.

Mệt mỏi không chịu nổi Uyên Như dựa vào đầu vai Tiểu Dương ngủ say sưa, hẳn hết lòng tuân thủ hứa hẹn không cưỡng ép nàng, chỉ yên lặng nhìn ánh nến đỏ chập chờn trên án kỷ một lát, dùng khăn trắng lau rồi lật người tìm một hộp gỗ hương hoa dưới giường, gấp khăn lại để ở trong đó.

Mặc dù đồ trong hộp là làm giả, nhưng quá trình này là lần đầu tiên hẳn được hưởng thụ niềm vui sướng cực hạn trong cuộc đời, ừ, vật kỷ niệm phải giữ cho tốt.

Sáng sớm ngày kế, trời còn chưa sáng Uyên Như đã tỉnh, giùng giàng muốn đứng dậy đi thỉnh an kính trà cho cha mẹ chồng, Tiểu Dương lại đè nàng nằm xuống, giải thích: “Nhà ta không có những quy củ rách nát kia, sáng sớm cha phải đi giáo trường và trong doanh trại đến buổi trưa mới về nhà, nàng không tìm thấy ông đâu, an tâm ngủ đi, còn lâu lắm!”

“Chàng thì sao? Không cần đi?” Uyên Như nằm nghiêng ở trên giường hé mắt nhìn phu quân, tò mò hỏi.

“Ta? Trong ngày thường mấy huynh đệ chúng ta cũng phải đi theo, buổi trưa tứ lang và cha sẽ cùng trở về, ông giống như tiên sinh đọc sách. Ta và ca ca phải đợi đến buổi tối, đi thao luyện người khác cũng mài dũa chính mình.” Nói xong, Tiểu Dương còn giơ cánh tay lên khoe cánh tay rắn chắc của mình, khoe khoang nói: “Luyện tập từ nhỏ dù trời mưa gió cũng không gián đoạn mới có thể được như vậy.”

“Nổ chứ gì?” Uyên Như mím môi cười liếc hẳn một cái, “Chẳng phải lúc này còn đang ngủ nướng sao?”

Tiểu Dương nở nụ cười vô tội với nàng, cãi lại: “Không phải ta đang bị thương sao, cha đã nhận lời sẽ thả ta bảy ngày.”

“Bị thương?” Uyên Như hết nói nổi, người này từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, nơi nào giống như bị thương?

Từ lớp vải băng bó trên đầu tản ra mùi thuốc, hoàn toàn không có một chút xiu nào của bộ dạng bị trọng thương không có sức lực chống đỡ, so với tình

thần của nam tử bình thường, hay với biểu ca kiếp trước thì quả thực hẳn đều làm cho các nam nhân xấu hổ muốn chết.

“Được rồi, cho dù thương thế ta đã không còn đáng ngại, nhưng đang tân hôn.” Tiểu Dương nghiêng người hôn một cái lên môi Uyển Như như chuồn chuồn lướt nước, lại vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bật cười nói, “Vợ đang nằm bên cạnh, muốn nằm lâu với nàng thì có sao? Cha mẹ sẽ không trách tội.”

Khi đang nói chuyện, Tiểu Dương lại khẽ nghiêng mặt đi về mặt tối sầm lại, hẳn không tiện nói cho Uyển Như biết mình còn một chuyện quan trọng nhất chưa bàn giao, giờ phút này cha thông cảm thật ra còn một điều kiện tiên quyết - Tây Nhung sắp xâm phạm, tất cả mọi người bên này cũng không còn mấy ngày có thể ngủ yên ổn, nên nghỉ ngơi cho thoải mái trước.

Trong thời gian ngắn nhất định hẳn phải khôi phục lại trạng thái tốt nhất, hơn nữa phải cố gắng sống chung vui vẻ với Uyển Như, nói trắng ra là phải “gieo” nhiều giống, để khi có chuyện gì xảy ra có thể lưu lại một đứa bé ở trong bụng mẹ.

Công danh lợi lộc của tướng sĩ biên quan là dùng máu của mình để đổi lấy, có được tất có mất, hưởng thụ phú quý quyền thế đồng thời phải gánh chịu trách nhiệm và nguy hiểm, người Tiểu gia xưa nay cũng không trốn tránh.

Đang khuyên Uyển Như ngủ để lấy lại sức lực, Tiểu Dương cũng nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, sau khi trời sáng lạng lẽ đứng dậy tắt đèn cầy, ở trong tiểu viện đánh bộ quyền, chờ hẳn trở lại phòng Uyển Như đã dậy và mặc y phục vào rồi.

Tiểu Dương thấy nàng mặc từng lớp từng lớp áo hoa lệ kia mà hoa mắt, muốn giúp một tay lại tìm không ra chỗ cài lại, dứt khoát phân phó nói: “Để cho người đi vào hầu hạ, không cần kiêng dè thói quen của ta.”

Bởi vì quy củ trong nhà hẳn đã quen không để cho nô tỳ tới gần người, vì đây là biện pháp sinh tồn trong lúc có thể hành quân bất cứ lúc nào, nhưng phụ nhân ở nội trạch thì khác biệt, tẩu tẩu trong kinh tới thành đoàn, ngay cả mẹ cũng có hai người thân cận phục vụ. Tiểu Dương hẳn cũng không nguyện ý để vợ mình uất ức.

“Không có gì đáng ngại cả, thiệp không phải là thiếu nữ đẹp bên ngoài không biết làm gì. Nếu gả rồi, tất nhiên mọi chuyện phải theo gương chàng.” Uyển Như cười khéo léo từ chối ý tốt của hẳn.

Nàng chưa từng nói khách khí, nhưng lý do lại không phải là đường hoàng như vậy, Kim Châu Ngân Châu từng là hai tiện tỳ quyến rũ Tạ Tuấn Dật, muốn cho họ hầu hạ mình, không biết lúc nào họ sẽ xoay người tìm cơ hội thân cận quyến rũ Tiểu Dương, Uyển Như đã sớm tính toán chờ mình đứng vững gót chân rồi sau đó sẽ đuổi các nàng ta đi xa, không thể cho một ai có cơ hội tới gần tiếp cận phu quân mình.

Phải biết, Tiểu Dương mới vừa khai trai đây chính là ăn tủy trong xương mới biết liêm nó cũng ngon, tuyệt đối là hận không thể đem xuyên hàng đêm, thật may là kinh nguyệt nàng vừa qua khỏi còn có thể cùng hắn vành tai và tóc mai chạm vào nhau hai mươi ngày nữa, nếu không đã tiện nghi cho những đồ đi kia.

Sau khi ăn mặc thỏa đáng, Uyên Như mới gọi người múc nước tới rửa mặt chải đầu, Tiểu Dương cũng sai người bưng bữa sáng tới, đúng lúc này một vị ma ma thân cận bên cạnh Quận chúa cười đứng ở ngoài cửa phòng, hắng giọng trêu ghẹo nói: “Hôm nay Tam lang quân ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, có cần dùng bữa sáng không ạ? Nô tỳ tới mời ngài và tam nương tử đi phòng khách dùng cơm, Quận chúa đang chờ uống trà.”

“Phải đi chứ, đợi ta buộc lại tóc đã.” Tiểu Dương ngượng ngừng cười một tiếng, giới thiệu cho Uyên Như biết đây là nhũ mẫu của hắn, sau đó đưa tấm khăn trắng trong hộp gỗ thơm tới trong tay vị ma ma này, để cho bà ấy mang cho mẹ xem trước.

Chờ khi chỉ còn lại hai phụ thê thì Uyên Như bảo Tiểu Dương ngồi vào trước bàn trang điểm, cầm chiếc lược sừng trâu màu rậm nắng nghi ngờ nói: “Buộc tóc thế nào?” Trên đầu băng một vòng vải, xoa không được sao, cần gì phải đi búi tóc chứ.

“Ngày hôm qua ta thấy vết thương có chút ngứa ngáy, hẳn là đã kéo da non, nàng hãy tháo lớp vải đó ra dùng băng lại nữa, cũng không cần mang món đồ gì chỉ cần không thất lễ là được.” Sau khi Tiểu Dương phân phó lại giải thích, “Nếu chỉ có cha và mẹ cũng không sao, nhưng hôm nay phải dẫn nàng đi từ đường ra mắt tổ tông, vẫn phải chú ý chút ít.”

“Từ đường, không phải ở trong kinh ư?” Phạm là người có chút của cải ai sẽ xây từ đường ở biên quan chứ, chỉ một trận lửa là bị hủy hết không phải sao.

“Trong kinh cũng có, gọn gàng sạch sẽ không tệ.” Tiểu Dương nói xong chỉ cười một tiếng, “Cũng chỉ là xây cho người khác nhìn, căn cơ trong nhà là ở nơi đây, từ đường chân chính dĩ nhiên cũng phải ở chỗ này. Cha nói - bài vị quan trọng phải đặt ở địa phương mình có thể đưa tay với tới.”

Uyên Như vừa nghe Tiểu Dương giảng giải vừa tháo lớp vải, nhẹ nhàng sửa sang lại cho hắn những sợi tóc rơi ra, lại vắt khô vải mềm lau vết thương.

“Quả nhiên là kéo da non rồi.” Uyên Như cảm thán một tiếng sau lại bật cười, “Vừa đúng thành vết sẹo hình trăng lưỡi liềm, sau này chàng phải mang theo ánh trăng để sinh sống.”

“Hả? Cái gì, ta xem.” Tiểu Dương bảo Uyên Như nâng gương đồng lên nhìn, có chút mơ hồ nhìn không rõ, đưa tay sờ sờ thì cảm thấy trên trán mình nổi lên vết sẹo, hình dạng kia như ánh trăng lưỡi liềm.

Tiểu Dương cau mày đề lên chỗ đó cảm thấy còn đau, há mồm đang muốn bảo Uyên Như tiếp tục chải đầu cho hắn, trong đầu lại đột nhiên xuất hiện một

câu hát tang thương mà cổ quái: “Phủ Khai Phong có một Bao Thanh Thiên, thiết diện vô tư rõ ngay gian”.

Đồng thời trong đầu hẳn lại hiện lên một bức tranh: một gương mặt bánh bao đen thui của một lão nam nhân ngồi ở dưới tấm biển “gương sáng treo cao”, mặt uy nghi, giữa trán vừa đúng lúc có một hình trăng lưỡi liềm màu trắng lồi thoi.

Thế gian này còn có người như vậy? Ngày nay mặt mũi quái dị không thể đầu Tiến sĩ làm quan, còn cái gì mà Bao Thanh Thiên...?

Tiểu Dương sững sờ sau lại đột nhiên phản ứng kịp, trong đầu ta luôn có những thứ suy nghĩ kỳ quái?! Một câu trước đó cũng là lần đầu tiên nghe thấy, cũng chưa từng nghe nói đến phủ Khai Phong làm quan thiết diện vô tư rõ ngay gian, còn tấm biển “gương sáng treo cao” là cái quái gì? “Được rồi, chàng xem đi.” Không hề có cảm giác gì, Uyển Như cắt đứt phu quân mình trăm tư, nâng gương đồng cho hắn xem.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Tiểu Dương đã búi xong búi tóc, phía trên buộc bằng sợi dây lụa màu xanh nhạt khảm mảnh ngọc, rất hợp với bộ xiêm y đỏ trên người.

“Nhu Nương, tay nghề không tệ, ngay thẳng vừa vặn, là đã luyện tập chải đầu cho ca ca?” Tiểu Dương để xuống nghi ngờ về vết sẹo hình trăng lưỡi liềm bắt đầu trên gheo Uyển Như.

Hắn là người thoải mái, nghĩ mà không hiểu hoặc không liên quan không nguy hiểm thì cũng không lãng phí thời gian suy nghĩ đến, bí ẩn theo thời gian tuổi tác cũng sẽ bị vạch trần.

Nghe Tiểu Dương nhắc tới tay nghề chải đầu, Uyển Như ngẩn người rồi sau đó cúi thấp đầu né tránh mắt của hắn giả bộ ngượng ngùng trả lời: “Không có, ca ca không biết, thiếp... thiếp lén lút luyện.”

Nói xong, nàng chỉ cảm giác trong miệng mình cay đắng, không ngờ linh hồn trở lại, thời gian ký ức trước kia, trí nhớ thân thể lại vẫn còn giữ lại ở một mặt nào đó trong cuộc sống mười năm khổ không thể tả kia.

Loại tay nghề phục vụ nam nhân này, là đời trước nàng luyện ra được từ trên người Tạ Tuấn Dật, vì tranh thủ tình cảm với các oanh oanh yến yến khác nàng không thể không “săn sóc động lòng người”, còn bỏ không ít công phu đi khổ luyện nữ công, tài nấu nướng, dù khi còn ở trong nhà bởi vì kẻ mẫu để mặc không thể học giỏi tài nghệ, nhưng chưa bao giờ được đối phương khen một câu, bởi vì gã cảm thấy những thứ này đều là chuyện đương nhiên.

Hôm nay cũng chỉ chải đầu cho Tiểu Dương, hắn đã lộ ra vẻ mặt hạnh phúc vui vẻ như thế, trong lòng Uyển Như không khỏi ấm áp, nam nhân thô tục này cũng có chỗ tốt, mặc dù lúc trên giường dữ dội một chút nhưng về mặt tỉ mỉ người ta lại dễ dàng được thỏa mãn!

Bởi như vậy, Uyển Như cũng hạnh phúc thỏa mãn nở nụ cười đi theo Tiểu Dương đi phòng chính thỉnh an, hơn nữa còn không phải chỉ một mình mình đi, là do phu quân cũng xuyên qua vài hành lang đến bên ngoài phòng chính mới để hai chân nàng chạm xuống đất.

Bởi vì, Tiểu Dương nói hôm rước dâu hẳn hôn mê chưa công tâm nương, vì vậy hôm nay bổ sung, dù sao Uyển Như cũng không nặng đi vài bước coi như rèn luyện.

Uyển Như lại biết hẳn đang sẵn sóc thân thể mình khó chịu đi bộ bất tiện mới cố ý như thế.

Nàng không từ chối trực tiếp chấp nhận chuyện này, đồng thời âm thầm quyết định ở trong lòng nếu trong tương lai Tiểu Dương trước sau như một thế này, vậy mình cũng phải đối tốt với hắn, không nhất định phải thật lòng, nhưng nhất định sẽ cố gắng làm một thê tử tốt.

Không lâu lắm hai người đã đến phòng khách cả nhà dùng cơm, sau khi kính trà phu thê Tiểu Dương được cha mẹ huynh trưởng tặng không ít lễ vật tốt, Uyển Như hơi xin lỗi tặng cho cha mẹ chồng đôi giày do nô tỳ thay mặt làm lúc nàng còn đang tuyệt thực từ hôn.

Nhìn những thứ được may qua loa gấp gấp nàng không khỏi đỏ mặt, thưa nói: “Cái này do thời gian quá gấp, ngày sau rảnh rồi sẽ bổ sung thêm một phần a.”

“Không có gì đáng ngại.” Hầu gia vung tay lên, sai người bưng khay đồ kia xuống, cũng nói con dâu thứ ba tranh thủ thời gian ngồi ăn cơm. Cho dù hai tiểu tử này không đói bụng, ông và trưởng tử bận rộn nhiều canh giờ từ sáng sớm cũng đã sớm đói bụng lắm rồi.

Về phần tân nương tử đưa giày vớ gì đó, cũng chỉ đi qua loa thôi, loại giày gấm vóc lưu hành trong kinh hoàn toàn không đủ chắc chắn không kiên nhẫn để mang vào, ở vùng biên cương hằng ngày dùng tuyệt đối không được. Hôm nay quân địch xâm phạm bắt đầu cắm đi lại ban đêm rồi, trong nhà gần đây cũng sẽ không có đối ngoại, cũng không cần mang khoe tay nghề của con dâu, tốt hay không tốt cũng không sao cả, chỉ cần nàng có thể đối tốt với con trai, không gây tai họa rồi sinh cho ông một đứa cháu mập mạp là đủ rồi.

Sau khi Uyển Như liên tục từ chối lúc này mới ngồi vào, trong lòng âm thầm ngạc nhiên Tiểu gia không nặng quy củ đến trình độ như thế, lúc ăn cơm tân nương tử cũng không có quy củ phải đứng, người một nhà hòa thuận vui vẻ vây quanh cái bàn tròn vừa nói chuyện phiếm vừa dùng bữa ăn!

Sau khi cơm nước xong, lúc này Tiểu hầu gia mới quệt quệt mồm đứng dậy mang đôi phu thê mới cưới đi từ đường lạy tổ tông, ông ấy bước chân cực nhanh, Uyển Như gần như chạy chậm theo ở phía sau, đi gần hai trăm bước đã có chút chịu không nổi, cảm giác cả người như muốn rã ra, từ cánh tay, mông

eo đau đến lòng bàn chân, không thể không bày ra vẻ mặt đau khổ với phu quân.

Tiểu Dương rơi ở phía sau hai bước nhỏ giọng nói cho nàng biết: “Chỗ kia không xa, ở trong tiểu viện sau phòng chính. Nhịn một chút là được, ngay dưới mí mắt ông ta không phải dám lộ mằng.”

Uyển Như bĩu môi chỉ đành phải bước bước nhỏ theo ở phía sau đau khổ chống đỡ, xuyên qua một hành lang, một căn phòng nhỏ nhỏ xuất hiện ở trong tầm mắt nàng.

Từ đường này thật sự không thu hút chút nào, không cao cũng chưa từng chạm trở rường cột, thậm chí còn không so được với một gian phòng chính của Thôi gia nữa, số lượng bài vị tổ tiên cũng có vẻ đặc biệt ít hơn nhà mẹ đẻ, có thể thấy được Tiểu gia này cũng không phải đại gia đình sĩ tộc hơn trăm người.

Cho đến lúc này, Uyển Như mới chân chính biết được Tiểu gia cầu hôn mình cũng chưa tính là đầu óc mơ hồ mờ mịt chọn đại, lúc nàng ở nhà mặc dù không được sủng ái, nhưng tốt xấu gì cũng là do Thôi thị danh môn vọng tộc sinh ra, là gia tộc nội tình bất phàm.

Uyển Như vừa dập đầu dâng hương, vừa suy nghĩ, hơi tự đắc nghĩ: Tiểu Dương cưới được mình cũng coi như là may mắn, nàng đã trải qua mười năm thời gian ma luyện, so với Thôi Uyển Như ngày thơ không biết gì năm đó cũng không chỉ tốt hơn gấp mười lần.

Đầu vừa ngẩng lên, nhìn liệt tử liệt tông Tiểu gia nàng lại có chút buồn bực, nhà người ta là càng lớn càng xa hoa mới càng có vẻ cung kính, Tiểu gia chỉ lớn bằng bàn tay, thậm chí còn nhỏ hơn ba bàn tay, nghĩ đến là vì dễ dàng mang theo lúc chiến tranh loạn lạc ư?

“Không sai, ít một chút cũng vì dễ mang theo.” Rời khỏi Từ Đường trở về chỗ của mình Tiểu Dương xác nhận suy đoán của nàng.

Uyển Như im lặng, không ngờ vẫn còn gia tộc còn có thể để bực bài vị như bực hành lý để chuyên chỗ! Sau đó, nàng lại không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Này, lăng mộ ở trong nhà ư?” Người Tiểu gia không nhiều lắm nhưng đầu gì cũng là một Hầu phủ, phải có khu mộ của gia tộc chứ nhỉ?

“Cái này, chôn ở khắp trên vùng núi.” Tiểu Dương chỉ vào lưng núi có thể thấy mộ ở bên ngoài mái hiên trả lời, “Người nhà, bộ phận gia tướng đều ở bên kia, quan tài đá bao lấy quan tài gỗ, không lập bia không tuần táng, giữa núi non nước xanh chỉ cần thấy mình đã từng chiến đấu ở biên quan là được.”

Uyển Như rất muốn hỏi hấn, lúc đào huyết chôn người lỡ như đào sai quá nhiều đến tổ tiên thì làm sao, hơi suy nghĩ một chút nhưng cuối cùng vẫn nhịn không nói ra khỏi miệng, điềm xấu cũng có chút bất kính, nghĩ đến có lẽ người trong nhà bọn họ sẽ không đào sai.

Đề tài này đến đây chấm dứt, hôm nay hai người không có sức lực dạy tôi tớ, ngày mai trở lại gặp tỳ nữ, tôi tớ của mình, sau đó khi Uyên Như ngồi chờ ăn bữa ăn tối, Tiểu Dương thì mong đợi trời tối nhanh, hốt nhiên nói đến một vấn đề.

“Mấy ngày nữa ta đưa nàng lại mặt.” Trong lời nói của Tiểu Dương không mang theo một chút ý thương lượng nào, trực tiếp dọa Uyên Như sợ nhảy lên.

“Chàng nói mười ngày nữa về thăm cha mẹ?” Nàng xác nhận lần nữa, vẻ mặt nghi hoặc.

Lập gia đình sau ba, sáu, bảy, chín, mười ngày hoặc trăng rằm, quả thật con rể sẽ mang theo lễ và tân nương đi bá kiến cha mẹ đối phương, để làm quen, sau lại mặt, hôn lễ mới xem như chân chính hoàn thành, nhưng thời gian lại mặt này chỉ dùng cho các gia đình ở kinh thành hoặc nơi có đường đi thuận lợi thôi.

Uyên Như nghĩ tới trước khi mình xuất giá đã ba ngày, hôm nay mười ngày liền về nhà thăm bố mẹ có phải nên chạy nhanh lên mới kịp không? Cảm giác, không giống như là tiểu nương tử về nhà kể lại hạnh phúc, lại làm như là nhà chồng đang sốt ruột trả lại hàng!

Nàng hoài nghi nhìn Tiểu Dương, suy nghĩ không ra rốt cuộc là có ý gì, rất muốn nghe hắn giải thích.

Chương 9

Giết Gà Dọa Khí

Là nói thật hay giấu giếm? Tiểu Dương do dự một lát, nghĩ có thể gạt được bao lâu thì bao lâu, trước tiên đưa nàng rời khỏi đã, cuối cùng vẫn nói dối: “Thời gian đúng là có gấp gáp, chỉ là, chuyện mấy ngày ta hôn mê không gạt được, không bằng sớm đi cùng với nàng trở về để cho tất cả mọi người yên tâm.”

Lý do này nghe hợp tình hợp lý, Uyên Như cũng không tiện nói cho hắn biết người trong nhà trừ ca ca ra sẽ không có ai lo lắng nàng sẽ phải thủ tiết cả, vì vậy, chỉ đành phải chấp nhận giải thích của Tiểu Dương.

Vào ban đêm, hai phu thê đi hồ nước nóng chơi đùa một phen, đầy đủ mà thỏa mãn tự trải nghiệm cái gì gọi là quan hệ hòa hợp gắn bó.

Lúc bắt đầu Uyên Như cũng có chút khổ sở bĩu môi giả vờ kể khổ nói: “Hôm qua lưng của thiếp cọ sát ở cạnh hồ nước đau quá, hôm nay không nên như vậy có được hay không?”

Về phần nên làm loại nào, nàng trái lo phải nghĩ gục xuống ở cạnh hồ đưa lưng về phía Tiểu Dương, có chút nhăn nhó lắc vòng eo, làn da trắng nõn như

ẩn như hiện ở trong hồ, lại quay đầu lại dùng đôi mắt nhỏ ngượng ngùng nhìn Trương phu, cái nhìn gọn sóng này làm cho đôi phương lập tức nóng máu.

Đây chính là chiêu bài sắc đẹp quyến rũ của tiểu thư khuê phòng thơ ngây, chưa từng biết đến thì Tiểu Dương làm sao có thể chống cự được loại hấp dẫn này, gằm lên tiến vào từ phía sau.

Đợi đến khi mây mưa xong hai người trở về phòng nằm xuống nghỉ ngơi, Uyên Như mới ập a ập úng nói với Tiểu Dương: “Trong hồ nước nóng kia, làm tương đối thoải mái, chỉ là, trước khi thiếp xuất giá đã nghe người lớn nói, ừm, làm lúc quá nóng giống như Tống Tử nương nương sẽ không vui về chúc phúc...”

Vừa sốt cao vừa rửa vết nước phòng có thể sinh mới kỳ quái, Uyên Như không lạ gì nói với hắn, nhưng nàng suy nghĩ mình đã là người Tiểu gia rồi, đây tuyệt đối là nuôi con trai mới lo lắng, thừa dịp chưa có người xen vào giữa bọn họ, thì nên sinh sớm! Lúc này mới không nhịn được chỉ điểm phu quân đôi câu.

“Hả?!” Tiểu Dương nhất thời im lặng, thiệt hay giả? Không ngờ như thế, chẳng phải ta làm uổng công rồi sao?! Hắn hồi hận muốn vỡ ngực liên tục, chỉ có thể âm thầm quyết định ngày mai phải đàng hoàng không chơi chiêu gì nữa.

“Không sao, ta chỉ nghĩ lúc mới bắt đầu làm như vậy nàng sẽ không quá khó chịu.” Tiểu Dương vì không để lộ ra bản thân ngu ngốc, vội che giấu sau đó đôi đề tài, “Chuyện lại mặt ngày mai ta phải sắp xếp một chút, quà tặng trưởng bối trong nhà sẽ do mẹ ta chuân bị, nàng đi trong khó phòng chọn chút gì đó cho huynh muội, đều là chiến lợi phẩm hoặc người khác đưa, đừng câu nệ, phạm là đồ nàng thích cứ lấy đi.”

“Được, tất cả nghe theo chàng.” Uyên Như dịu dàng đáp, vì trưởng tử không có riêng cũng không phải xa nhà hoặc vì cung chiều ấu tử nên cũng không mong đợi gì nhiều với khó phòng của Tiểu Dương, nháy mắt nàng đã vút chuyện khó phòng ra sau ót, chỉ âm thầm tính toán khi dạy bảo người dưới nên bày ra tư thế đương gia chủ mẫu như thế nào.

Đối với nàng mà nói, quản gia lập uy, nắm giữ túi tiền Tiểu tam lang so với quyến rũ phu quân trên giường khó khăn hơn nhiều, người thuần thực hay người không đúng đắn đều đã ném thử, thật may là kiếp trước đã từng quản gia. Mà thân phận vợ cả cũng chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi.

Hôm sau trời vừa sáng, rốt cuộc hai vợ chồng làm chính sự đầu tiên sau khi trở thành vợ chồng - tân nương tử gặp mặt tới hai nhà Thôi Tiểu, cả một tiểu viện hạ nhân, Uyên Như nóng lòng sôi sục chờ phu quân chính thức giới thiệu mình sau đó để nàng đọc diễn văn, biểu hiện ra cơ hội nắm chặt quyền lợi.

Nào có thể đoán được, nghi thức tiếp đón quyền lợi ở nội viện của Tiểu Dương rất đơn giản, thất vọng đến gần như làm nàng cắn răng hộc máu.

“Đây chính là tam nãi nãi của các ngươi, sau này tất cả mọi chuyện trong viện ta đều do nàng làm chủ.” Nhìn mọi người dưới bậc thang, sau khi Tiểu

Dương đứng vòng tay nói một câu nói như vậy, vừa chỉ hai người một nam một nữ đứng đầu giới thiệu cho Uyển Như, “Đây là hai vị quản sự Tiểu Trung, Tiểu Nghi, có chuyện gì cũng do bọn họ bẩm báo với nàng, chờ sau khi lại mặt sẽ giao sổ sách và chìa khóa khóa phòng.”

Sau khi lại mặt? Uyển Như nghe hơi thất vọng, vốn nàng tưởng rằng hôm nay sẽ lấy được những thứ tượng trưng cho quyền lợi trong nội viện kia, suy nghĩ lại, lại mặt cũng không ở trong nhà, nhưng mà cũng chỉ kéo dài ba năm ngày mà thôi, quả thật không cần phải vội vàng tiến hành giao tiếp, phải biết xem sổ sách cũng không phải công việc nhẹ nhõm.

Tiếp đó, Tiểu Dương lại lên tiếng, bảo Tiểu Trung đọc quy củ trong nhà cho người mới tới, phạm phải mười điều giới luật lớn là đánh chết, phạm vào các điều giới luật khác thì đánh từ mười đến năm mươi; hay quỳ... Các loại quy củ nhiều vô số gần trăm điều.

Đến Uyển Như cũng nghe đến hoa mắt run sợ, quay người nhìn gương mặt lạnh lùng khác biệt với dáng vẻ ngây ngô lúc trên giường của Tiểu Dương, không khỏi bị dọa sợ, thầm nghĩ mình không nên phạm phải những điều luật kia.

Sau đó nữa là, Tiểu Dương lại để cho Tiểu Nghi thẩm tra đối chiếu danh sách người làm Thôi gia, đọc tình hình sắp xếp các gian phòng, chuyển Uyển Như từ tạm trú ở nhà dưới vào trong tiểu viện, còn lại toàn bộ đều cho sắp xếp ở chung với phòng của các hạ nhân Tiểu gia.

Vị quản sự có mặt mũi được kể mẫu Uyển Như đưa tới nhất thời không thuận theo, dù hẳn là tôi tớ nhưng cũng là người có địa vị, không nói sắp xếp cho một tiểu viện, sao đến chỗ ngủ cũng phải nằm cùng hạ nhân Tiểu gia? Đường đường là Hầu phủ chẳng lẽ tìm không ra được một nơi rộng rãi?!

“Người quen biết nhau ở chung không phải rất tốt sao, cần gì tách ra.” Người nọ thừa dịp mọi người ồn ào lộn xộn bàn luận xông vào lên giọng bày tỏ bất mãn.

Nghe hẳn đặt câu hỏi, Tiểu Dương nhíu mày cười lạnh nói: “Thôi Phúc phải không? Giờ phút này rốt cuộc ngươi là người của Thôi gia hay Tiểu gia? Nếu là Thôi gia, vậy không thỉnh nổi Phật tất nhiên tất cả từ chỗ nào đến thì hãy quay về chỗ đó; nếu là người Tiểu gia, vậy thì phải làm theo quy củ nhà ta. Chính ngươi chọn.”

Vừa dứt lời, Tiểu Trung lập tức bước lên trước một bước, cao giọng hét lên: “Chất vấn mệnh lệnh của chủ tử, đánh ba mươi gậy.”

Sắc mặt Thôi Phúc nhất thời lúc xanh lúc đỏ, chọn, chọn cái gì? Là buồn bực bị trói đưa trở về hay bị đánh?

Tiểu Dương cũng không có nhẫn nại đợi hẳn do dự, trong giây lát đã nghiêm mặt hất cằm, trong đám tôi tớ Tiểu gia lập tức đi ra bốn người cường tráng, ở ngay chính giữa đề hẳn xuống bắt đầu đánh, không tới ba mươi gậy đã muốn nửa cái mạng của hắn.

Đầu vai của Uyển Như bị bàn tay Tiểu Dương đè lên, ý bảo nàng không cần phải cầu xin, nàng chỉ có thể im lặng giương mắt mà nhìn tất cả, quả thật sắp choáng váng rồi.

Nàng còn chưa nói một câu nữa mà! Gặp người làm không phải là để tân nương tử quen thuộc nhà chồng cũng đón lấy quyền lợi công việc trong nội viện sao? Sao, sao lại thành Tiểu Dương giết gà dọa khỉ tiếp nhận tất cả thay nàng rồi?

Chủ mẫu như mình lại như Nê Bồ Tát ngồi nghe rồi là xong ư? Vậy tương lai làm sao quản mọi người được?

Umh, nhìn dáng vẻ mọi người cảm như hèn, Uyển Như lại cảm thấy những người này giống như cũng không cần quản, làm việc theo như điều lệ, ai không nghe lời không cần phân rõ phải trái trực tiếp đánh chết...?

Được rồi, tân nương tử nhìn một màn kịch này mặc dù không thể hóa trang lên sân khấu nhưng cũng học nguyên tắc quản lý của tướng môn thế gia - đơn giản, thô bạo, hiệu quả cao.

Sau khi xử lý xong toàn bộ chuyện thì đã mất nửa canh giờ, Tiểu Dương phát tay một cái để cho mọi người thôi lui, lại khách khí cười giải thích với Uyển Như: “Ta không cố ý cướp đoạt sự chú ý của chủ tử mới, chỉ là tuổi nàng còn nhỏ lại ngây thơ, sợ nàng không làm được những hành động hung ác lúc này mới làm giúp, chuyện quản gia không cần phải gấp gáp, chuyện lớn đều có mẫu thân làm chủ, chuyện vụn vặt ở viện của ta cũng không nhiều, hơn nữa, bên này không giống ở kinh thành các nàng, chờ sau khi nàng từ từ quen thuộc tình hình ở vùng biên cương tất nhiên ta sẽ giao lại tất cả cho nàng.”

Thật ra thì, hai điểm khác biệt nhất là chỗ này sẽ có đánh trận, sẽ có mật thám quân địch lẫn vào.

Hắn không thể nào để một đám người xa lạ trong thời gian máu chốt này ẩn nấp trong viện nhà mình. Coi như Uyển Như có lòng, có năng lực trở thành trợ lực cho Tiểu Dương, vậy cũng phải sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc, dẹp bỏ để bên trong yên ổn mới quan trọng nhất.

Vì trấn an tâm hồn tân nương tử bị thương, sau khi đánh người làm của nàng Tiểu Dương lập tức mang ái thiếp đi khố phòng của hắn lựa chọn lễ vật lại mặt, đánh một gậy thì phải lập tức theo sát cho táo ngọt không phải sao.

Chỉ là, hắn đã dự đoán sai lầm tình cảm của Uyển Như với người trong nhà rồi, khi nàng bước vào khố phòng, nhìn trên tủ kệ và trong rương gỗ đầy các kỳ trân dị bảo rực rỡ muôn màu lập tức hồi hận.

Nàng gần như muốn cao giọng gào thét: không nên đồng ý chọn quà tặng ở chỗ này, những thứ này đều là của ta của ta! Tại sao phải tặng cho đám người Thôi Uyển Lan! Thật sự muốn tặng cho bọn họ hai mét vải bông do thôn phụ kéo!

“Thế nào?” Tiểu Dương không thấy dáng vẻ vui mừng của nàng, có chút buồn bực.

“Quá quý.” Uyển Như dùng khăn lụa che môi, giả bộ lau nước miếng, tội nghiệp nhìn về phu quân, “Không nở, không tặng thì thiệp có thể giữ lại tất cả không?”

“Ha ha, tiểu quý mê tiên!” Tiểu Dương cười to hai tiếng vỗ lên trên trán nàng, bắt đầu tự mình đảm nhiệm việc chọn quà tặng, lại không ngừng trấn an ái thê, “Tiền tài là vật ngoài thân, cần gì phải quá để ý, hơn nữa, sẽ còn có nữa, về nhà thăm cha mẹ - nàng đừng quá keo kiệt!”

Sau khi giải quyết chuyện này, không sai biệt lắm cũng đến buổi chiều, Tiểu Dương thấy sắc trời không tệ trong người lại hào hứng nhưng không có chỗ phát tiết, liền muốn đi hoạt động gân cốt, dĩ nhiên, muốn trong ngày nghỉ tận hôn đi giáo trường phải có lý do đàng hoàng, hẳn không muốn bỏ thê tử cũng chỉ có thể tìm lý do: “Như Nương, muốn xem đánh thương không? Ta có một cây thương đầu lưỡi câu, múa rất đẹp, cũng là binh khí ta am hiểu nhất.”

Vừa nghe hẳn nói như vậy Uyển Như cũng có chút tò mò, chỉ nghi ngờ nói: “Nữ nhân có thể đi quân doanh?” Hẳn là không thể, trừ khi là quân kỹ.

“Không phải quân doanh, trong nhà có giáo trường nhỏ. Đi thôi, dẫn nàng đi xem một chút, thuận tiện giới thiệu cho đứa con trai tương lai của ta!” Tiểu Dương dứt lời đã dẫn Uyển Như ra bên ngoài.

Tân nương tử đi theo phía sau hẳn im lặng lần nữa, người này muốn con trai đến phát điên rồi sao? Bóng con trai chưa có mà hẳn đòi giới thiệu giáo trường trong nhà rồi!

Đến giáo trường thấy từng dãy giá vũ khí, dưới sự giải thích của Tiểu Dương Uyển Như thay thế con trai của nàng mở rộng tầm mắt, biết cây thương đầu lưỡi câu rốt cuộc là một cây gậy dài trước mặt trang bị một cây chủy thủ, phía dưới chủy thủ mang theo móc câu.

“Trường thương màu đen này là của ta.” Tiểu Dương chỉ vào cây thương ở ngoài cùng bên phải: “Bốn mươi kí, nàng có muốn thử nâng lên không?”

“Chàng cảm thấy ta nâng được?” Uyển Như đưa hai bàn tay trắng non mềm của mình ra, lắc đầu.

“Được rồi, vậy để ta.” Tiểu Dương đưa một tay ra nâng lên rồi chuyển sang tay kia, trường thương vào tay hẳn nhất thời thay đổi phong cách, thúc ngựa cầm thương bày ra tư thế oai hùng cho thê tử xem, còn gào thét bảo mấy gia đình tập luyện, có thể nói là thương có thể cong, còn quét một mảng lớn, dũng mãnh tuyệt luân, đủ để Uyển Như sùng bái.

Xem xong màn “biểu diễn” kia Uyển Như lại bắt đầu đặt câu hỏi: “Tại sao có thương không có móc câu, mà chàng lại có? Đây là vì sao?”

“Vì để khi đâm vào thân thể địch có thể thuận tiện kéo đối phương xuống ngựa.” Tiểu Dương đành hoảng trả lời.

Trong nháy mắt Uyển Như run lên, sau đó, nàng lại càng không cam lòng tiếp tục hỏi: “Tại sao phía trên sẽ có Hồng Anh (chùm màu đỏ) kia? Vì để cho đẹp? Chàng vung lên thật đẹp mắt.” (Hồng Anh: là chùm sợi màu đỏ cột quanh phía dưới đầu ngọn cây thương.)

“Nàng muốn biết, thật sự muốn biết? Ta nói ra thì nàng đừng hối hận đấy.” Tiểu Dương nhìn nàng đưa tay nhẹ nhàng sờ lên Hồng Anh trên thương của mình, không khỏi cười.

“Thôi, vẫn đừng nói thì hơn.” Uyển Như phát hiện nụ cười kia thấy thế nào cũng cảm thấy có chút không có ý tốt, vội vàng từ chối.

Tiểu Dương tiếp tục cười, xem ra đặc biệt vô hại: “Không, nếu nàng hỏi, vậy ta nhất định phải trả lời, có hỏi có đáp mới hợp lẽ thường.”

Thấy hắn trả lời như vậy, Uyển Như càng phát cảm thấy đây nhất định không phải là chuyện gì tốt, trực tiếp nâng hai tay che lỗ tai mình, kháng cự nói: “Thiếp không nghe, không nghe.”

Chương 10

Bách Phát Bách Trúng

Tiểu Dương mặc kệ nàng vui hay không vui, há mồm nói ra một đoạn dài.

Chùm màu đỏ trên cây thương cũng không phải vì để cho đẹp, lúc đối địch, sau khi đâm thương vào thân thể đối phương sẽ có máu chảy ra, nếu trực tiếp chảy đến cán gỗ thương thì sẽ dính làm trơn tay, tăng thêm dây tua có thể ngăn cản những vết máu kia, mà chùm màu đỏ kia dĩ nhiên là để cho tiện - có bị dơ thì rửa sạch là không nhìn ra không phải sao?

Tiểu Dương khoanh tay, nói trắng ra: “Dùng chùm màu đỏ và hắc thương là bởi vì ta lười rửa sạch.”

Lời nói của hắn vừa ra khỏi miệng, Uyển Như trực tiếp mặt trắng như tờ giấy, thậm chí hai má còn mơ hồ có màu xanh, ngực khó chịu, dạ dày cồn cào muốn ói lại không ói được, nhớ lại trước đó mình còn dùng đầu ngón tay vuốt ve chùm màu đỏ trên thương của Tiểu Dương, nàng thật sự hận không thể lập tức chặt cái tay kia.

“Á. Bản chết đi được, tại sao có thể như vậy!” Uyển Như dậm chân rút khăn lụa ra cố gắng lau tay, vì chuyện này mà nàng không còn thấy chùm màu đỏ trên cây thương của Tiểu Dương chơi vui nữa.

Nhìn nó dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng, nàng dâu mới không thể tiếp tục sinh ra cảm khái “hoa lệ, chói mắt”, mà là nhận thức được, chùm màu đỏ trên thương đó là một hung khí có hàn khí bức người.

Nhìn sắc mặt Uyên Như thật khó coi, bàn tay nhỏ bé trắng nõn bị lau đến sấp trầy da, Tiểu Dương vội xin tha thứ, nói: “Gạt nàng đây..., bảo bồi của ta đi ra ngoài chém giết sẽ không bao giờ trở về, đây là đồ còn chưa gặp máu bao giờ, sao ta có thể làm bẩn tay nàng được.”

“Thật là xấu chết, cố ý hù dọa người...!” Uyên Như nghe vậy lập tức thở dài ra một hơi, sau đó nắm chặt tay bắt đầu đấm loạn lên người phu quân đang cười mò ám kia.

“Ai bảo nàng dễ bị lừa gạt như vậy chứ.” Hai tay Tiểu Dương vừa quơ tỏ vẻ vô tội vừa trả lời, “Nữ nhân các nàng có ai chưa từng thấy máu chứ? Không phải mỗi tháng đều có sao. Màu còn đỏ thẫm hơn và còn kết lại nữa, làm sao có đỏ tươi, trơn thuận được?”

“Đừng nói ahhh... Mau lấy đi, lấy đi!” Uyên Như né tránh không nhìn chòm màu đỏ trên cây thương nữa, quản nó thiệt hay giả, dù sao cũng đừng đưa tới trước mặt nàng là được.

Đồng thời, nàng âm thầm hừ một tiếng, Tiểu Dương này, lần đầu gặp mặt còn mở miệng nói một tiếng “mỗ”, rất là khách khí, sau khi động phòng còn chưa tới ba ngày đấy, nói chuyện càng ngày càng thô tục, đến chuyện kinh nguyệt của nữ nhân cũng nói ra được, thật sự là nhìn người không thể nhìn từ bề ngoài!

“Được rồi, được rồi, không nói cái này nữa.” Tiểu Dương gật đầu đáp, lại gần như dùng giọng nói chắc chắn hỏi Như Nương, “Chúng ta đi bắn cung nhé, bình thường nàng đã từng đi theo huynh trưởng cưỡi ngựa bắn cung chứ nhỉ?”

Thời đại này thật ra cũng không lưu hành cái gì mà không được ra cửa chính, không vào cửa phụ, nữ tử thế gia cưỡi ngựa dạo chơi du xuân hoặc cuối thu thời tiết tốt cũng có thể gặp nhau lúc săn thú, năm nay Uyên Như mười sáu, lý ra lúc ở kinh thành cũng đã ra khỏi cửa giao tiếp hơn hai ba năm rồi, không ra ngoài cho người ta nhìn thì sao tìm được nhà chồng tương lai?

Vậy mà, Uyên Như lại lắc đầu, tiếc nuối nói: “Lúc ở nhà kế mẫu quản rất nghiêm, thời gian thiệp đi ra khỏi cửa cũng không nhiều lắm.”

“Hở? Gia quy của nhà nàng cũng thật kỳ quái, mười sáu rồi mà không được giao thiệp với bên ngoài?” Tiểu Dương dẫn Uyên Như tới căn phòng chính giữa trong phòng vũ khí, lại cười nói: “Chỉ là, vừa đúng tiện nghi cho ta, ha ha!”

Lần đầu hẳn nhìn thấy Thôi Uyên Lan, cảm thấy thân thể nàng rắn chắc tính khí cũng cứng rắn rất hợp làm con dâu nhà tướng, Thôi gia chỉ có hai nữ nhi chênh lệch hai tuổi, đương nhiên hẳn sẽ cho rằng Uyên Lan nhìn như mười sáu mười bảy kia là trưởng nữ, chưa từng nghĩ lại làm, vốn muốn thoái hôn, kết quả nghe mẫu thân nói mẹ của Uyên Như là dòng nữ cùng họ, ở buổi yến tiệc trong nhà thấy là người thỏa đáng, để Tiểu Dương xem rồi quyết định, vừa nhìn một cái hẳn đã hãm xuống rồi...

Mười sáu tuổi là lúc đang đợi gả, vợ tốt, vừa xinh đẹp như thế mà lại chưa có nhà nào đính hôn, không phải tiện nghi cho hẳn thì là gì? Về phần tài nghệ, Tiểu gia bọn họ không coi trọng, ngâm thơ, đánh đàn cũng không thể làm ra rượu và thức ăn lại không thể ngăn kẻ địch, có hay không cũng không sao cả.

“Đúng vậy, đóa hoa đẹp như thiếp mà bị chàng hái được, chàng rất may mắn đấy.” Uyên Như và Tiểu Dương sóng vai đi, vừa nói đùa vừa liếc mắt nhìn hẳn, trong mắt luôn có âm áp - chính nàng cũng thấy may mắn, cuộc sống đã bị phá hủy còn có thể quay trở lại lần nữa.

Nữ nhi của Trương thị nhỏ hơn nàng hai tuổi, Thôi Uyển Lan còn chưa tới thời gian ra bên ngoài giao thiệp thì tại sao phải tính toán thay con vợ cả chứ?

Cho dù bà ta cố ý nuôi dưỡng Uyên Như thành người ngây thơ gì cũng không biết, ngu ngốc, chờ đến lúc Thôi Uyển Lan có thể cùng đi theo ra cửa, Trương thị cũng không hi vọng Uyên Như dựa vào dáng người đầy đặn mà mẹ ruột cho nổi bật hơn dáng người khô quắt của nữ nhi mình - Uyên Lan mười bốn tuổi, chỉ vừa đủ cao vẫn chưa nảy nở.

Đặt hai khuê nữ một chỗ cho người khác bình luận ư? Từ đầu chí cuối kẻ mẩu đều luôn tìm lý do để Uyên Như ở nhà, hận nàng không tồn tại.

Nếu không phải thiếu kiến thức vì không có mẹ ruột dạy dỗ, lại chưa từng gặp được thanh niên tài tuấn để so sánh, năm đó Thôi Uyển Như cũng không trở thành chiếc gói thêu hoa bị Tạ Tuấn Dật dụ đi, còn liên lụy Đắc ca ca cũng không lấy được nữ nhi nhà người ta.

Trở lại nội dung, Uyên Như không thể nào nói cho Tiểu Dương nghe, nàng chỉ cười híp mắt đi theo đối phương tới phòng để cung nô, sau đó nhìn những thứ kỳ lạ hai bên, toàn là đồ chưa từng thấy qua, đây vẫn chỉ là phòng vũ khí trong nhà chứ không phải kho vũ khí trong quân doanh.

“Những thứ này đều là cung bình thường, sức kéo một thạch hoặc là một thạch năm đấu, bản động vật nhỏ vẫn có thể.” Tiểu Dương chỉ vào đoản cung đầy bụi bẩn được treo trên tường nơi cửa ra vào nói với Uyên Như, “Nếu không, lấy cho nàng bắn thử nhé?” (một thạch = 120 cân, 1 đấu = 12 cân bên TQ, nếu tính bên Việt Nam thì 1 cân TQ = 0,5 cân bên Việt Nam)

“Um, được.” Uyên Như cũng không cự tuyệt, ngày trước ở trong hậu viện nghe người ta nói tới chuyện lý thú khi săn thú nàng luôn vô cùng hâm mộ, trước khi lấy chồng nàng chưa từng thử, sau khi bỏ trốn Tạ Tuấn Dật cũng không tiện mang nàng ra cửa, chưa từng chạm qua mũi tên, đi theo Tiểu Dương vui đùa một chút cũng được nhỉ, trên cung luôn không khả năng dính máu.

Sáu tài nghệ nghi lễ, nhạc, bắn (xạ), cưỡi (ngự), sách, số, có thể có cơ hội học hết tất nhiên là chuyện tốt.

“Ta xem một chút, sức kéo một thạch tương đương với 120 cân, sợ rằng nàng không kéo được, để ta tìm cho nàng loại năm đấu.” Tiểu Dương nhanh

chóng từ trên kệ thương lấy ba bốn năm cây cung kéo thử, sau đó tiếc nuối nói, “Bảy đầu, chỉ có loại này, nàng hãy thử xem.”

Uyển Như cố gắng không thềm nghĩ đến một thạch là 120 cân kia, mười đầu làm một thạch, sức kéo bảy đầu là bao nhiêu cân, chỉ mới nhận cây cung kéo thử, kết quả đừng nói cầm bắn cung, kéo ra hoàn toàn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho đến khi ngón tay siết đau đớn nàng cũng không thể kéo hết dây cung, chỉ đành phải bày ra vẻ mặt đau khổ để đoán cung xuống hỏi: “Trong nhà không có đồ thích hợp cho thiếp dùng ư?”

Tiểu Dương lắc đầu, thẳng thắn nói: “Những thứ kia bình thường là chuẩn bị cho người trong nhà, có thể đi theo ra chiến trường họ cũng có thể dùng cung có sức kéo hai thạch trở lên, cỡi ngựa bắn cung kém nhất cũng có thể kéo được năm đầu, bảy đầu này đều là đồ dùng thử cho kỳ thi võ cử sang năm.”

“Võ cử, triều đình muốn mở khoa võ ư?” Ánh mắt Uyển Như sáng lên, đây đối với ca ca mà nói cũng là một con đường khác! Có thể thi được võ trạng nguyên hay không đây? “Không sai, muốn mở khoa võ, rất nhiều lão tướng khai quốc đều lui rồi, hôm nay ngoại địch hỗn loạn thiếu tướng.” Tiểu Dương chỉ vào mấy cây cung cho người trong nhà dùng giải thích.

Tiêu chuẩn khảo hạch, Tiêu gia đã âm thầm biết rồi, bộ xạ yêu cầu dùng cung tên có sức kéo một thạch và mũi tên nặng, bắn 30 tên; cưỡi ngựa bắn cung cần dùng bảy đầu trở lên bắn vào người rom.

Tiểu hầu gia sai người dựa vào khuôn mẫu làm ra một bộ cho những tiểu tử không ở trong nô tịch luyện tập lúc rảnh rỗi, nếu bọn họ có thể tự mình bước lên được con đường công danh thì coi như là tích phúc.

“Này, võ cử không phải là vì đặc biệt chuẩn bị cho nhà tướng nhà chàng hay sao?” Nghe Tiểu Dương vừa nói, Uyển Như chợt cảm thấy hi vọng của ca ca mình quá mong manh, cũng không biết người ta đã luyện tập bao lâu, huynh ấy còn chưa có nhận được tin tức!

“Nào có, cuối võ cử còn thi vấn đáp, các tiểu tử trong nhà có thể biết được bao nhiêu chữ chứ? Có thể thi chưa hẳn là người tập võ bình thường.” Sau khi Tiểu Dương vừa giải thích vừa đi về chỗ cũ, “Đến đây, chúng ta nói binh khí tiếp theo.”

Mục đích của hắn chính là muốn giải thích cho Uyển Như đã đến Tiêu gia rồi mà cái gì cũng không biết là không được, vạn nhất khi gặp phải man di công thành, rất nhiều đương gia chủ mẫu cũng phải giống như nam nhân cùng đứng lên chống lại, thậm chí còn phải cùng ngăn địch, nàng cũng không thể vẫn yêu điệu không giống mọi người được.

“Cung, phân làm chiến cung, liệt cung, lực cung... Nhiều loại, hoặc là căn cứ vào tài liệu khác biệt mà chia làm cấp bậc khác nhau, sự khác biệt bình

thường chỉ ở sức lực của xạ thủ sử dụng, cùng với việc sức có bền chắc hay dùng ít.” Tiểu Dương vừa dứt lời thì bật cười, bổ sung, “Có đẹp, tinh xảo hay không là bình thường không ở trong phạm vi suy tính, đó là người không biết nhìn mới chú ý tới.”

Mũi tên, cung tên, cung chỉ là cơ sở, tên mới quan trọng quyết định tính chất của công cụ, Tiểu Dương mở ra một hộp tử lớn, chỉ vào ống tên đồng bên trong cho Uyên Như mở rộng tầm mắt: “Tên này có thể đâm xuyên áo giáp, nếu đôi phương mặc giáp Võng Tử (áo giáp lưới) thì cần phải dùng tên mảnh như lông đâm xuyên vào, còn cái này là mũi tên Lang Thiệt đặc biệt dùng để bắn ngựa, còn có tiễn lệnh phát ra âm thanh cảnh báo...”

“Chú ý nhiều như vậy à? Vậy có tên độc không?” Uyên Như nhìn xung quanh một chút, sau đó bắt đầu tò mò.

“Có, bên Tây Nam Di có một loại cây đước dân bản xứ gọi là ‘mai quảng’ bốn mùa cây cối xanh tươi, chất lỏng màu trắng sữa, Kiến Huyết Phong Hầu⁽¹⁾.” Tiểu Dương thấy thê tử đang tò mò nhìn quanh, vội nói cho nàng biết, “Loại tên độc này ở chỗ này là không thấy đước, sẽ không chế tạo ở quy mô lớn, một hai mũi tên sẽ đước dùng ở thời điểm đặc biệt.”

Ví dụ như, ám sát nhân sĩ quan trọng.

“Loại độc này giải đước không?”

“Có thể giải, mọi vật đều có tương sinh tương khắc, chỗ nào có độc chỗ đó sẽ có thuốc giải, chỉ là, người bình thường sẽ không để ý, cũng không biết, tối về ta vẽ cho nàng xem.” Sau khi nói xong, Tiểu Dương nắm yêu cung bẫy đầu lại chọn hai cường cung trên lưng và hai mũi tên đồng kéo Uyên Như đi phòng ngoài, để nàng bắn thử vào người rơm.

“Thiếp ngay cả kéo cũng không ra, sao bắn đước?” Uyên Như đang nhỏ giọng lầm bầm, lại thấy Tiểu Dương đã đặt xong hai cường cung, ngay sau đó lượn quanh bước đứng ở phía sau nàng.

Thân thể hai người dán chặt mà đứng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau nỉ non nói nhỏ, mặc dù cách áo bào thật dày Uyên Như cũng cảm giác chỗ nóng bỏng của Tiểu Dương đặt ở ngang lưng mình, nhẹ nhàng cọ xát.

Đang ban ngày ban mặt ngay trước mặt mọi người đây! Nhất thời nàng ngượng ngùng, không chỉ có hai gò má nóng lên mà đến tai cũng bị làn hơi thở nóng của Tiểu Dương làm cho khẽ run, ngực còn đập thành thịch.

Khoái chí ở bên trong, Tiểu Dương nắm tay nàng, giống như vuốt ve tượng gỗ từng bước một dẫn dắt nàng giơ mũi tên lên, giúp nàng dùng lực kéo dây cung, đồng thời ở bên tai nàng khẽ nhắc tới khẩu quyết bắn tên: “Tay trái giống như đẩy thạch, tay phải như vung liễn, tay nắm chặt, lúc tay phải vung trái tay không dùng sức thì đúng như vô tri giác.”

Sau khi vang lên một tiếng nhỏ “vèo”, mũi tên hai người hợp lực bắn ra không găm vào người rom.

Ngay sau đó, Tiểu Dương dịch sang bên cạnh hai bước, nâng trường cung tinh xảo hắn đã chọn trước đó, giương cung biểu diễn nói: “Bình thường, ta cười ngựa bắn cung dùng bốn thạch, bộ xạ thì dùng cường cung lục thạch, nàng hãy xem sự khác biệt. Đây chính là chế tạo đặc biệt, cung được làm từ gỗ Chá⁽²⁾, dây cung từ gân con cò, được làm từ sừng trâu thượng hạng!”

Tiếng nói vừa dứt mưa tên liền gào thét đi, tốc độ, lực độ, cường độ đều hơn xa mũi tên Uyển Như bắn thử kia, nó thậm chí trực tiếp xuyên qua người rom vững vàng dính ở trên cây khô sau đó, cho đến khi Tiểu Dương giải thích xong thả trường cung trong tay ra, đuôi tên vẫn còn đang khẽ run.

“Woa, thật lợi hại!” Uyển Như trừng lớn mắt cảm khái trong đáy lòng.

Tiểu Dương cười hả hê, nhiệt huyết dâng trào biểu diễn một phen công phu bắn mũi tên của mình cho nàng xem, mặc kệ là bộ xạ hay cười ngựa bắn cung, từng mũi tên đều phá vỡ không gian cắm sâu vào thân cây, cuối cùng hắn còn khoe khoang nói: “Đây là câu nói ‘bách phát bách trúng’ đấy.”

“Chàng lừa gạt ta, ‘bách phát bách trúng’ là bắn lá cây trên cây, cũng không phải là cây khô.” Lần này, Uyển Như không bị hấn dễ dàng lừa gạt, cười khanh khách treo khăn lụa của mình lên nhánh cây, sau đó xông tới nói với Tiểu Dương: “Lui về phía sau trăm bước, bắn đoạn nhánh cây kia xuống, thế nào? Đã bách phát bách trúng rồi thì cái này cũng không làm khó chàng được đâu nhỉ?”

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Dương nhất thời sững sờ, nói thật ra, lực cánh tay hắn bất phàm nhưng thật sự chính xác thì không tốt lắm, ngoài trăm bước mũi tên bắn ra không thể cắm sâu trong thân cây cũng không thể trúng hồng tâm, mà không phải binh khí hấn am hiểu nhất cũng sẽ không phải là cây thương lười câu kia.

Dưới ánh mắt nhìn tha thiết của Uyển Như, Tiểu Dương chấp nhận đi về phía sau, đồng thời âm thầm quyết định, một khi bắn không được thì dứt khoát giả bộ như đầu bị thương, cũng không thể mất mặt trước mặt thê tử mới cưới được!

Thấy hắn đầu đầy bụi đất chạy ra ngoài, Uyển Như không khỏi cười trộm: đáng đời, ai bảo người càn rỡ khoe khoang?

Khoảnh khắc nàng thấy Tiểu Dương từ xa xoay người nâng cung, không dừng lại mà trực tiếp bắn ra, thậm chí cũng không bảo nàng tránh sang một bên.

Mưa tên màu đồng bay nhanh, lao thẳng tới trước mặt Uyển Như, cả kinh nàng không khỏi há to miệng nhưng không phát ra âm thanh nào...

Ghi chú:

1. Kiến Huyết Phong Hầu: Cây sui, còn được gọi là cây thuốc bắn, có tên khoa học *Antiaris toxicaria*, là một loài thực vật có hoa trong họ Moraceae.

Nhựa sui thường được lấy bằng cách băm vỏ cây, thu nhập nhựa chảy ra, dùng để tẩm tên thuốc độc bằng tre hay bằng kim loại để săn bắn thú dữ lớn. Vỏ cây sui được làm chần đắp hay may quần áo hoặc làm túi đựng các đồ vật.

2. Dâu gai hay còn gọi là mỏ quạ, mỏ quạ ba mũi, hoàng lồ, vàng lồ, vàng lồ ba mũi, cây bóm, song vàng, gai mang, gai vàng lồ, ắc ó, thồ lồ, nam phật (tiếng Tày), xuyên phá thạch (danh pháp khoa học: *Maclura tricuspidata* Carrière, 1864) là một loài thực vật thuộc họ Dâu tằm (Moraceae), có nguồn gốc Đông Nam Á và Đông Á. Người Trung Quốc gọi nó là chá (柘). Chùa Đàm Chá (潭柘寺) tại Bắc Kinh lấy tên theo cây này.